

PROLOOG

“Dus ze was je type niet?”

Ik kijk om me heen en zie een standaard ‘VT wonen’ woonkamer, keurig zonder rommel. “Nee, absoluut niet. Te degelijk en a-sexy.”

Ik hoor gegrinnik in mijn oor. Dat is Daniel, hij houdt de boel buiten in de gaten. “A-sexy, huh? En toch kon jij niet van haar afblijven. Jij neukt ook alles.”

“Lul, ze had het nodig.” Ik demonteer de lamp en plaats daar een zendertje. Juist omdat ze zo’n Pietje Precies is moet ik goed opletten waar ik alles plaats. Onduidelijke donkere vlekjes worden vast onmiddellijk schoongemaakt. Gelukkig heb ik ook een paar stekkerdozen bij me die niet afwijken van die van de bouwmarkt. “Zoiets als Erik therapie?” Ik hoor Daniel weer lachen. “Hoe ver ben je?”

“Bijna klaar. Gebeurt er buiten nog wat?”

“Nee, alles rustig. Er loopt alleen een heel erg zwangere dame voorbij.”

“OK.” Ik loop naar de keuken om te controleren of ik geen gereedschap heb laten slingeren. Ook hier is het keurig opgeruimd. Alles heeft een vaste plek, ook de kerstkaarten slingeren niet rond maar worden netjes in een hart van ijzerdraad gestoken. Tussen alle gouden sterren en kerstbomen vallen een paar kaarten uit de toon. “Fuck.”

“Wat is er?” vraagt Daniel meteen.

Ik open een kaart met een ooievaar op de voorkant. ‘Geniet nog even van je rust.’ En daarna een aantal namen. Haar collega’s, dat kan niet anders. “Zei je dat je een zwangere dame door de straat zag wandelen?”

“Ja. Erik, wat is er aan de hand?”

“Waar gaat ze naartoe?” Ik heb al een vermoeden. Snel pak ik mijn spullen en stop ze in mijn rugzak.

“Ze gaat naar de flat waar je nu bent. Waarom?” Daniel klinkt ongeduldig.

“Er hangt hier een kaartje van haar collega’s die haar veel succes wensen met haar bevalling. Ze is met zwangerschapsverlof verdomme. Waar is ze nu precies?”

“Bij de voordeur beneden.”

“Zij zal waarschijnlijk de lift pakken, dan neem ik de trap.” Ik ben al bij de voordeur van het appartement. Ik controleer door het spionnetje of de gang leeg is, daarna open ik de deur en loop met grote passen naar het trappenhuis. Ik ga met twee treden tegelijk naar beneden. “Dat was op het nippertje. Waarom wist ik verdomme niet dat ze zwanger was?”

“Geen idee. We houden haar al maanden niet meer in de gaten.” “Al dat werk voor niets. Als ze de komende tijd vrij is, is ze voor ons totaal nutteloos.”

“Ik weet het. Ze is nu binnen en wacht op de lift.”

“Ik ben beneden. Ga jij maar vast. Ik zie je woensdag.”

“Prima, tot woensdag.”

Ik luister aan de deur, die van de trappen naar de centrale hal leidt, terwijl ik ondertussen mijn

handschoenen uit doe en ze in de binnenzak van mijn jas stop. Zodra ik de liftdeuren met een zachte klik hoor sluiten en zeker weet dat ze op weg naar boven is, open ik de deur en loop de hal in. Meteen blijf ik stokstijf staan. Ze staat er nog. Ze leunt met haar hoofd tegen de muur. Even denk ik dat ze me niet gehoord heeft en dat ik nog terug het trappenhuis in kan. Maar dan kijkt ze op.

“Wat doe jij h...” Meteen slaat ze dubbel en schreeuwt het uit van de pijn.

Ik schrik me helemaal wezenloos. “Wat is er?” Snel loop ik naar haar toe.

“Pijn,” kreunt ze. “En mijn vliezen...” Ze staat nog steeds voorovergebogen met haar handen steunend tegen de muur.

“Wat is er met je vliezen?” Waar heeft ze het over? Wat is er aan de hand?

Na een tijdje is de pijn blijkbaar wat minder want ze gaat weer rechtop staan. “Ik denk dat mijn vliezen zijn gebroken.” “Denk je?” Hoe kan ze daaraan twijfelen? “Het lijkt me dat je dat wel voelt?”

“Ben jij ooit zwanger geweest?” Ze kijkt me boos aan. Ik rol met mijn ogen.

“Nou dan. Het is dat of ik heb in mijn broek geplast.”

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb totaal geen verstand van zwangerschappen. Maar vliezen die breken dat is zeker weten geen goed nieuws. Godverdomme, waarom wist ik niet dat ze zwanger was, denk ik voor de zoveelste keer. Dan was ik hier helemaal niet geweest.

Haar nu aan haar lot overlaten is ook geen optie. “Kom, we gaan naar boven.”

“We?”

“Ja, we. Ik kan je hier toch niet alleen achterlaten.” Ik pak haar arm en leg die over mijn schouder. “Kom.”

Stapvoets lopen we in de richting van de lift. Af en toe moeten we stilhouden omdat ze weer dubbelslaat van de pijn. En natuurlijk is er geen hond te bekennen, niemand die het van me kan overnemen. Eenmaal in de lift vraag ik: “Wie moet ik bellen?”

“Bellen?”

“Ja, een dokter, het ziekenhuis, iets of iemand die weet wat er nu moet gebeuren.”

“De verloskundige natuurlijk. Haar nummer staat in mijn mobiel.”

“Geef hier.” Ik pak de tas van haar schouder. Het valt me op hoe netjes die is. In een van de zijvakjes vind ik haar mobiel. Uiteraard is hij beveiligd en pas na weer een hoop gehijg kan ze hem deblokken. Ik kijk in haar lijst met contacten. “Waar staat ze?” Kim kan geen antwoord geven. Hijgend van de pijn staat ze voorover gebukt. Pas wanneer de lift op haar verdieping arriveert, gaat ze weer recht staan. “Onder de V van Verloskundige natuurlijk.”

“Natuurlijk”, mompel ik. We strompelen de lift uit, terwijl ik tegelijkertijd het juiste nummer selecteer. Voor de deur van haar appartement zoek ik met de mobiel tegen mijn oor naar de sleutels, terwijl zij met haar hoofd tegen de muur staat. “Het doet zo’n pijn,” jammert ze

hardop. Ik open de deur en dirigeer haar naar binnen. Pijn of geen pijn, in haar toestand kan ze beter op een bed liggen. Tegelijkertijd hoor ik een vriendelijke stem aan de andere kant van de lijn.

“Verloskundige Praktijk ‘We Care’, met Yvonne.”

“Ik bel namens Kim Verhoeven. Ze denkt dat haar vliezen zijn gebroken en ze heeft ontzettend veel pijn. Kunt u zo snel mogelijk komen?”

“Wacht even, ik pak haar gegevens erbij. Wat is haar geboortedatum?”

Geen idee. Kim heeft weer een pijnaanval. Aan haar heb ik nu ook niks. Deze keer hangt ze voorover terwijl ze de stoelleuning vastklemt. Fuck, fuck, fuck. “Dat weet ik niet. Kunt u niet gewoon haar naam opzoeken?”

“Ik ben al bezig. Ah, daar heb ik haar al. Zevenendertig weken en een dag, dan is ze vroeg. Hoeveel tijd zit er tussen de weeën? Weeën? Natuurlijk weeën. “Eh, geen idee. Niet heel veel tijd.

Een halve minuut misschien?”

“Zo snel al?” De dame aan de andere kant van de lijn klinkt ineens gealarmeerd. “Waarom heeft u niet eerder gebeld?”

“Het is pas net begonnen.”

“Ik kom er onmiddellijk aan. Ik geef je aan een collega, die kan je in de tussentijd helpen. Ze heet Ilse. Tot zo.” Ik begin helemaal te zweten. Wat gaat er gebeuren?

“Hallo, met Ilse. Waar is mevrouw nu?”

Kim heeft nog steeds de leuning van een stoel vastgeklemd. “Ze staat hier in de woonkamer.”

“Is ze aanspreekbaar?”

Kim heeft haar ogen dicht en haar haar plakt vochtig van het zweet op haar voorhoofd. “Nee, ik geloof het niet.”

“Probeer of ze op bed wil gaan liggen zodat u kunt kijken hoe ver ze al is.”

Ik slik “Hoe ver? U bedoelt dat ik tussen haar benen...”

Ilse klinkt nu streng. “Mijnheer, ze is aan het bevallen van uw kind. Het is vast niet de eerste keer dat u daar geweest bent.”

Ik wil al zeggen dat het niet om mijn kind gaat, maar Kim begint ineens heel erg hard te jammeren.

“Zeg haar dat ze aan haar zwangerschapsoefeningen moet denken.”

“Natuurlijk,” mompel ik. Ondertussen roept Kim Au, Au, Au en dat steeds harder. Ze kan nu volgens mij helemaal nergens aan denken. Zonder dat ik weet waarom wrijf ik met mijn hand over haar rug. Het schreeuwen gaat nog heel even door en dan legt ze haar voorhoofd weer op de leuning van de stoel. Ze doet haar ogen dicht. Ik heb medelijden met haar, ze heeft echt verschrikkelijk veel pijn en ik ben de enige om haar te helpen en ik heb werkelijk geen idee.

“Neem haar nu mee naar het bed, voordat er weer een nieuwe wee komt,” adviseert Ilse die nog steeds aan de

telefoon is. Ik pak Kim bij de arm en leid haar met zachte dwang naar haar slaapkamer en haar bed. Ze gaat zitten.

“Kim, zou je eh misschien je broek eh uit kunnen doen?”

Kim heeft haar ogen dicht en dan begint ze weer: “Au, au, au,” Een nieuwe wee. Als ze het bijna uitschreeuwt, roept ze ineens “Ik moet poepen!”

Ilse heeft het ook gehoord. Snel begint ze te vertellen over welke houding Kim aan moet nemen en wat ik moet doen als het kindje er eenmaal is. “Wat er ook gebeurt, knip de navelstreng niet door.”

Om haar gerust te stellen zeg ik: “Natuurlijk, we wachten hier rustig totdat de verloskundige er is. En dan kan zij...”

“Mijnheer, u begrijpt toch wel dat de baby er bijna is. Ze is al aan het persen. Help haar liever dan dat u mij geruststelt.”

Ik kijk weer naar Kim. Ze heeft haar broek uitgetrokken en ligt op het bed met haar benen bijna naar zich toegetrokken. Ik kan niet anders dan naar beneden kijken en wat ik zie bezorgt me bijna een hartverzakking. Het hoofdje. Heel even zag ik het hoofdje en toen was het weer weg. Ik laat de telefoon vallen en ga naast haar op het bed zitten. Wat vertelde Ilse ook alweer? Dat het hoofdje moest staan en dat ze dan verder mocht gaan. Met persen neem ik aan.

Ik pak haar hand. Ineens ben ik helemaal rustig. “OK Kim, je doet het hartstikke goed. Knijp maar in mijn

hand en als je weer een wee aan voelt komen mag je meepersen.” Kim kijkt me aan. “Het kindje gaat nu komen, hè?”

Ik knik. “Ik ga je helpen. Het komt allemaal goed. Rustig blijven ademhalen. Inademen en rustig uitademen.”

Dan begint ze ineens te schreeuwen. Ze knijpt mijn handen bijna fijn, haar hele lijf spant zich aan. Snel kijk ik naar beneden en nu zie ik het hoofdje duidelijk. “Ja, goed zo, het gaat goed.” Het hoofdje gaat deze keer niet meer te